

[Finansministeren.]

foreslås nu at udsætte denne lovrevision, således at forslag skal forelægges folketinget inden 1. januar 1972.

Udsættelsen vil medføre, at der bliver mulighed for at få et rimeligt erfaringsgrundlag med hensyn til frigørelsesafgiftens virkninger, før spørgsmålet om ændringer i reglerne om særlig indkomstskat ved ejendomsafståelse tages op.

Jeg anbefaler lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Desuden skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. (Skattefritagelse for saneringselskaber)*.

Efter forslaget skal saneringselskaber, som boligministeren godkender efter saneringsloven, fritages for beskatning.

Saneringselskabernes vedtægter skal godkendes af boligministeren og kan kun ændres med hans samtykke. De skal bl. a. indeholde regler om begrænsning af udbyttet til indskudskapitalens ejere og om, at et eventuelt likvidationsoverskud skal tilfalde kommunen til anvendelse til saneringsformål. Drejer det sig om et aktieselskab, skal det endvidere bestemmes i vedtægterne, at aktierne ikke kan overdrages eller pantsættes uden boligministerens samtykke.

Under disse omstændigheder må det anses for naturligt at sidestille saneringselskaberne med bl. a. de sociale boligselskaber, der er fritaget for beskatning efter selskabs-skatteloven.

Jeg anbefaler lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Fremdeles skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om totalisatorspil*.

I § 2, stk. 3, i denne lov er det bestemt, at statskassen skal afgive 8 pct. af afgiften af totalisatorspillet til den amtskommune eller købstadkommune, hvori totalisatorspillet har fundet sted.

Ved loven om revision af den kommunale inddeling gennemføres med virkning fra den 1. april 1970 en ny inddeling af landet i 13 nye amtskommuner, der omfatter såvel sognekommuner som købstadkommuner, dog således at Københavns og Frederiks-

berg kommuner samt Københavns amtskommune ikke berøres af revisionen. Det er derfor nødvendigt, at den nævnte bestemmelse i loven om totalisatorspil ændres, således at det klargøres, hvilke kommuner der fremtidig skal have del i afgiften.

Når henses til, at købstæderne bliver en del af amtskommunerne, og til, at der ved den igangværende omlægning af byrdefordelingen mellem staten og kommunerne og mellem kommunerne indbyrdes pålægges de nye amtskommuner en række udgifter, som hidtil er båret af primærkommunerne, forekommer det mest naturligt, at afgiften tilfalder amtskommunerne, også hvor den hidtil har været oppebåret af en købstad.

Det foreslås derfor at ændre den gældende fordelingsbestemmelse, således at det fremtidig alene bliver amtskommunerne, og hermed som hidtiligestillet København og Frederiksberg, der får andel i totalisatorafgiften.

Vedrørende totalisatorafgiftens økonomiske betydning for kommunerne henviser jeg til den i bemærkningerne til lovforslaget indeholdte oversigt, omfattende finansåret 1968-69. Ændringen medfører ingen økonomiske konsekvenser for statskassen.

Den i indeværende finansår indbetalte afgift vil blive fordelt efter den gældende bestemmelse.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Endelig skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om optagelse af statslån i udlandet*.

Ved lov nr. 115 af 29. marts 1969 blev finansministeren bemyndiget til at optage lån i udlandet til et beløb af 500 mill. kr. Denne bemyndigelse er sammen med en resterende bemyndigelse i henhold til lov nr. 123 af 17. april 1968 blevet anvendt til optagelse af statslån med et samlet provenu på 577 mill. kr. Til optagelse af nye statslån i udlandet resterer der herefter en lånebemyndigelse på ca. 106 mill. kr.

Formålet med den foreslåede lånebemyndigelse er at skabe mulighed for gennem optagelse af statslån i udlandet at styrke valutalikviditeten, idet optagelsen af lån som hidtil vil blive tilpasset efter udviklingen på det internationale kapitalmarked.

[Finansministeren.]

Selv om den danske industrieksport er vokset stærkt i den forløbne del af 1969, er der fortsat et stort underskud på vare- og tjenestebalancen over for udlandet, dels som følge af stagnationen i landbrugets valutaindtjening på grund af erhvervets afsætningsvanskeligheder, dels som følge af den af det høje aktivitetsniveau betingede importstigning. Regeringen har fundet det hensigtsmæssigt i et vist omfang at dække dette underskud ved langfristet offentlig låntagning, og det må påregnes, at der også i fremtiden vil være et valutapolitisk behov for optagelse af langfristede offentlige lån i udlandet.

Jeg vil endvidere gerne pege på, at udviklingen i foråret 1969 på de udenlandske valutamarkeder understregede nødvendigheden af en passende valutareserve for et land med en så stor udenrigshandel som Danmark. De danske valutareserver har i en række år været af beskeden størrelse sammenlignet med importen. Dette har imidlertid normalt ikke givet anledning til problemer, fordi en væsentlig del af udenrigshandelen er blevet finansieret ved sædvanlige kommercielle kreditter i udlandet. I det seneste år er det udenlandske renteniveau, navnlig på det kortfristede marked, imidlertid steget stærkt i forhold til det danske renteniveau, hvorved den hidtidige finansieringsform for udenrigshandelen er blevet mindre fordelagtig. Samtidig opstod der i foråret en betydelig uro omkring kursen på DM'en, og de to nævnte faktorer i forening medførte en ikke uvæsentlig reduktion af den kortfristede danske varegæld til udlandet, hvilket resulterede i et betydeligt fald i valutareserverne. Udviklingen viste, at den danske kortfristede gæld til udlandet rummer risiko for ganske store og hurtige udsving i valutalikviditeten. Det er derfor et selvstændigt motiv for den udenlandske låntagning at søge kortfristet gæld afløst af langfristet, der ikke indebærer den samme risiko, og at få valutareserverne styrket, så modstandskraften mod uventede udsving er større.

Dette understreges af, at vi fortsat finder os i en periode af uro omkring valutakurserne, hvor tilstedeværelsen af en valutareserve af passende størrelse må anses for en nødvendighed.

Den offentlige lånoptagelse vil derfor blive fremskyndet i det omfang, det må anses for hensigtsmæssigt under hensyn til Danmarks kreditværdighed i udlandet, men en forcering af låntagningen vil ikke finde sted.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Justitsministeren (Thestrup): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om offentlighed i forvaltningen*.

Grundlaget for det foreliggende lovforslag, der er en videreførelse af den gældende lov om partsøffentlighed i forvaltningen, er først og fremmest betænkningen om offentlighed i forvaltningen fra 1963.

I 1956 nedsatte den daværende regering en kommission med den opgave at overveje og fremkomme med en indstilling om, hvorvidt og i bekræftende fald i hvilket omfang og på hvilken måde offentlighed kunne gennemføres i den statslige og kommunale forvaltning, herunder at behandle spørgsmålet om en revision af lov af 2. februar 1866 om erklærings meddelelse til ansøgere og klagere.

Kommissionen afgav som nævnt betænkning i 1963. Med hensyn til spørgsmålet om indførelse af et almindeligt offentlighedsprincip i dansk forvaltning delte kommissionen sig, som det sikkert vil erindres, i et flertal på 11 medlemmer og et mindretal på 9 medlemmer. Flertallet fandt, at der ikke var tilstrækkelig samfundsmæssig trang til gennemførelse af en så gennemgribende reform, og at de ulemper, den ville medføre, og de vanskeligheder, der ville knytte sig til den nærmere tilrettelæggelse af ordningen, var større end de goder, den måtte indebære. Mindretallet var derimod af den opfattelse, at de argumenter, der kunne anføres til støtte for indførelse af en almindelig offentlighedsordning, var så afgørende, at de anførte modhensyn måtte vige. Et enkelt medlem fandt dog, at man på daværende tidspunkt alene burde gennemføre en lov om partsøffentlighed i forvaltningen og derefter på grundlag af de indhøstede erfaringer senere gennemføre et almindeligt offentlighedsprincip.

For så vidt angik spørgsmålet om parts-